

Chúa Giê-su Chính Là Đức Chúa Trời

Kinh Thánh Nghiên Cứu: *Giăng 6:1-15, Ê-sai 53:4-6, 1 Cô-rinh-tô 5:7, Giăng 6:26-36, Giăng 9:1-41, 1 Cô-rinh-tô 1:26-29, Giăng 11.*

Câu Gốc: “Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi. Còn ai sống và tin ta thì không hề chết. Người tin điều đó chẳng?” (*Giăng 11:25, 26*).

Kinh Thánh cho ta biết Chúa Giê-su là Con Đức Chúa Trời. Chúa Giê-su và Chúa Cha đều là Chúa. Không ai dựng nên Chúa Giê-su. Không có bất kỳ ai ban cho Ngài sự sống.

Chúa Giê-su là Đấng đã dựng nên mọi thứ (*Giăng 1:1-3*). Ngài là Đấng hằng sống. Vì vậy Chúa Giê-su luôn hiện hữu. Khi đến trần gian, Chúa Giê-su đã trở thành một con người. Nhưng Ngài không bao giờ ngừng là Đức Chúa Trời. Vào những thời điểm đặc biệt, Chúa Giê-su đã phán những lời rõ ràng hoặc làm những phép lạ chứng tỏ Ngài là Đức Chúa Trời. Lẽ thật về Chúa Giê-su của Kinh Thánh rất quan trọng đối với *Giăng*.

Ông kể về một số phép lạ hoặc lời phán của Chúa Giê-su để giúp ta hiểu rằng Chúa Giê-su là Đức Chúa Trời. Chúa Giê-su cũng cho thấy lời Ngài là lẽ thật qua việc Ngài thực hiện những phép lạ đầy quyền năng.

Tuần này ta sẽ nghiên cứu ba phép lạ lớn nhất của Chúa Giê-su. Những phép lạ này cho thấy Chúa Giê-su là Đức Chúa Trời. Trong mỗi câu chuyện, có người không tin vào phép lạ. Những người khác không hiểu ý nghĩa của nó. Một số người đã từ bỏ Chúa Giê-su vì phép lạ. Những người khác thấy phép lạ và muốn giết Ngài. Nhưng một số người tin rằng Chúa Giê-su là Đấng Cứu Thế mà Đức Chúa Trời đã hứa sai đến.

*Nghiên cứu bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 12 tháng 10.

Hóa Bánh Cho Hơn Năm Ngàn Người

Trong Giăng 6:4,5, Giăng kể Chúa Giê-su đã cho hơn 5,000 người ăn, vào lúc đó gần đến ngày Lễ Vượt Qua. Lễ Vượt Qua là một lễ kỷ niệm đặc biệt, là thời điểm người Do Thái nhớ lại Chúa đã cứu họ khỏi cảnh nô lệ ở Ai Cập. Chiên Con trong Lễ Vượt Qua chết thay cho mỗi con trai đầu lòng của người Do Thái. Sự hy sinh này cho thấy sự hy sinh trong tương lai của Chúa Giê-su vì tội lỗi chúng ta. Chúa Giê-su đã gánh chịu mọi đau khổ vì tội lỗi chúng ta trên thập tự giá. Ngài là Chiên Con chết thay cho ta. Ngài đã bị giết vì ta (1 Cô-rinh-tô 5:7).

“Ngài mang lấy hình phạt của tội lỗi và không thấy sự hiện diện của Cha Ngài cho đến khi lòng Ngài tan vỡ và lìa trần. Tất cả những sự hy sinh này chỉ để cứu chuộc tội nhân”—Ellen G. White, *Thiện Ác Đấu Tranh*, tr. 476.

Đọc Giăng 6:1–14. Chúa Giê-su đã làm phép lạ gì? Những câu này cho ta thấy rằng Chúa Giê-su và Môi-se giống nhau về mặt nào? Ngoài ra, tại sao phép lạ này lại giúp dân chúng nhớ lại thời điểm Đức Chúa Trời giải phóng tổ phụ họ khỏi ách nô lệ ở Ai Cập qua chức vụ của Môi-se?

Trong Giăng 6:1-14, có nhiều điều quan trọng liên quan đến Chúa Giê-su giúp ta nhớ đến Môi-se trong thời kỳ Xuất Ê-díp-tô Ký. Đó là thời điểm Đức Chúa Trời giải phóng Y-sơ-ra-ên khỏi ách nô lệ ở Ai Cập. Lễ Vượt Qua (Giăng 6:4) kỷ niệm sự chạy thoát khỏi Ai Cập. Một số điều Chúa Giê-su thực hiện bao gồm: (1) Chúa Giê-su lên núi (Giăng 6:3). (Môi-se cũng đi lên núi Si-nai.) (2) Chúa Giê-su thử Phi-líp (Giăng 6:5,6). (Dân Y-sơ-ra-ên đã bị thử thách trong đồng vắng.) Chúa Giê-su cho hơn 5,000 người ăn chỉ với năm cái bánh. (Phép lạ này giúp người Do Thái nhớ đến phép lạ ma-na) Các môn đồ của Chúa Giê-su gom thức ăn thừa (Giăng 6:12). (Tương tự, dân Y-sơ-ra-ên đã góp nhặt ma-na) Các môn đồ của Chúa Giê-su góp nhặt 12 giỏ thức ăn thừa, bằng số của 12 chi phái Y-sơ-ra-ên. Người Do Thái nói Chúa Giê-su là tiên tri đến giữa thế gian (Giăng 6:14), một “tiên tri giống như Môi-se” đã được nói trước trong Phục truyền luật lệ Ký 18:15. Tất cả những điều này giúp người Do Thái hiểu rằng Chúa Giê-su như là Môi-se mới. Ngài đến để giải phóng con dân Ngài.

Giăng cho thấy Chúa Giê-su làm những phép lạ có ý nghĩa đặc biệt đối với người Do Thái. Các phép lạ của Chúa Giê-su cho dân sự thấy Ngài là ai. Các phép lạ của Ngài cho dân chúng thấy rằng Ngài là Đức Chúa Trời.

Đọc Ê-sai 53:4-7 và 1 Phi-e-rơ 2:24. Những câu Kinh Thánh này dạy lẽ thật tuyệt vời nào về Chúa Giê-su là Chiên Con của Đức Chúa Trời? Thần tánh của Ngài liên kết với lẽ thật này như thế nào, và tại sao đây là lẽ thật quan trọng nhất mà ta từng biết?

Ngài Chính Là Đấng Tiên Tri

Xin đọc Giăng 6:14,15,26-36. Người ta nghĩ gì về phép lạ này? Chúa Giê-su đã dùng phép lạ này như thế nào để có thể dạy dỗ dân chúng biết được Ngài thật sự là ai?

Người Do Thái mong đợi một Đấng Cứu Thế đến thế gian và cứu họ khỏi Vương quốc La Mã. Hai trong số những việc khó khăn nhất mà một vị tướng phải làm trong chiến tranh là nuôi quân và chăm sóc những người lính bị thương. Chúa Giê-su đã làm nhiều phép lạ, điều này cho thấy Ngài có thể nuôi cả một đạo quân lớn và chăm sóc bất cứ ai bị thương hoặc tử vong. Nhưng Ngài không đến để gây dựng quân đội hay chăm sóc những người lính bị thương hoặc tử trận. Khi Chúa Giê-su cho hơn 5,000 người ăn, Ngài muốn con người hiểu rằng Ngài chính là Bánh Sự Sống. Phép lạ ấy để bày tỏ rằng chính Đức Chúa Trời đã giáng thế. “Đức Chúa Giê-su phán rằng: ‘Ta là bánh của sự sống; ai đến cùng ta chẳng hề đói’ ” (Giăng 6:35).

Khi đề cập đến bánh sự sống này, ta có để ý rằng nó bắt đầu bằng từ “Ta là” như thế nào không? Lời loan báo này là lời loan báo đầu tiên trong bảy lời loan báo mà Chúa Giê-su đã nói về chính Ngài trong Sách Giăng bằng cách bắt đầu bằng cụm từ “Ta là”. Cả bảy lời khẳng định đều nhắc đến “Ta là”, qua đó ta thấy có một ý nghĩa đặc biệt về lẽ thật Chúa Giê-su là ai. Ta hãy nghiên cứu kỹ hơn bảy lời khẳng định “Ta là”. Chúa Giê-su phán, (1) “Ta là bánh của sự sống” (Giăng 6:35); (2) Chúa Giê-su tuyên bố: “Ta là sự sáng của thế gian” (Giăng 8:12); (3) Chúa Giê-su cũng phán: “Ta là cái cửa” (Giăng 10:7, 9); (4) Chúa Giê-su phán: “Ta là người chăn hiền lành” (Giăng 10:11, 14); (5) Chúa Giê-su phán: “Ta là sự sống lại và sự sống” (Giăng 11:25); (6) Chúa Giê-su phán: “Ta là Đường Đi, Lẽ Thật và Sự Sống” (Giăng 14:6); (7) Cuối cùng, Chúa Giê-su phán: “Ta là gốc nho thật” (Giăng 15:1). Mỗi hình ảnh ẩn dụ trong bảy câu này giúp ta hiểu một lẽ thật quan trọng trong Kinh Thánh về Chúa Giê-su. Ngoài ra, ẩn dụ “Ta là...” giúp chúng ta nhớ đến Xuất Ê-díp-tô Ký 3. Đức Chúa Trời bày tỏ chính Ngài cho Môi-se rằng Ngài là Đấng Toàn Năng, Đấng TA LÀ (so sánh với Giăng 8:58). Chúa Giê-su là Đấng TA LÀ.

Điều đáng buồn là những người thời Chúa Giê-su không hiểu lẽ thật quan trọng này của Kinh Thánh.

“Những tấm lòng bất mãn của họ tự hỏi Chúa Giê-su có thể thực hiện nhiều phép lạ như họ đã chứng kiến, nhưng tại sao Ngài không ban sức khỏe, sức mạnh, và sự giàu có cho dân sự Ngài, giải phóng họ khỏi những kẻ áp bức và ban cho họ quyền năng cũng như sự tôn trọng? Việc Ngài xưng là Đấng đến từ Đức Chúa Trời, nhưng từ chối làm vua của Y-sơ-ra-ên, là một sự mâu thuẫn mà họ không thể nào thấu hiểu. Sự từ chối của Ngài đã bị hiểu sai. Nhiều người cho rằng Ngài không dám khẳng định lời tuyên bố của mình vì chính Ngài đang nghi ngờ thần tánh trong chức vụ của Ngài. Vì vậy lòng họ đã đóng lại, và hạt giống mà Sa-tan gieo vào trong họ đã sanh ra sự nghi ngờ và chối bỏ.”—Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 385.

Làm thế nào ta có thể tránh để đùng bị cuốn hút vào những điều thuộc về vật chất mà ảnh hưởng đến tâm linh?

Chữa Lành Người mù: Phần 1

Xin đọc Giăng 9:1-16. Các môn đồ của Chúa Giê-su nghĩ điều gì đã khiến người đàn ông này bị mù? Chúa Giê-su đã nói gì để họ nhận biết sự hiểu lầm của mình?

Các môn đồ nghĩ rằng một người mắc bệnh là do đã phạm tội. Một số câu chuyện trong Cựu Ước đã giúp những người theo Chúa nghĩ ý tưởng này luôn đúng (*Xuất Ê-díp-tô Ký 20:5; 2 Các vua 5:15-27; 2 Các vua 15:5; 2 Sử ký 26:16-21*). Nhưng câu chuyện về Gióp lẽ ra phải giúp những người theo Chúa Giê-su nhớ rằng tội lỗi của một người không phải lúc nào cũng gây nên bệnh tật.

Chúa Giê-su cho họ thấy những ý tưởng sai lầm của họ. Ngài chẳng hề nói rằng không có mối liên hệ nào giữa tội lỗi và đau khổ. Nhưng Chúa nói đôi khi nỗi đau khổ của một người không đến từ bất cứ điều gì họ đã làm sai. Trong trường hợp này, mục đích cao hơn của Đức Chúa Trời là Danh Chúa được vinh hiển qua sự chữa lành. Câu chuyện về người mù giúp ta nhớ lại câu chuyện trong Sáng Thế Ký là lúc Đức Chúa Trời dựng nên trời đất. Trong Sáng thế Ký 2:7, Chúa dựng nên con người đầu tiên từ bụi đất. Tương tự, Chúa Giê-su dùng đất sét để chữa lành mắt của người mù từ trong lòng mẹ.

Trong các sách Ma-thi-ơ, Mác và Lu-ca, những câu chuyện về phép lạ đều có những phần giống nhau: (1) tác giả cho ta biết bệnh tật cần được chữa lành. (2) Người cần được chữa lành phải đến với Chúa Giê-su. (3) Chúa Giê-su chữa lành người bệnh. Và (4) người bệnh ngợi khen Chúa vì sự chữa lành. Và nhiều khi, những người khác nhìn thấy sự chữa lành cũng ca ngợi Chúa. Trong Giăng 9, Giăng kể câu chuyện có bốn phần của phép lạ. Rồi Giăng cho ta hiểu thêm một điều nữa: Đó là ý nghĩa của phép lạ. Ý nghĩa trở thành phần quan trọng nhất của câu chuyện. Người được chữa lành và những người lãnh đạo tôn giáo có cuộc thảo luận nổi bật này xoay quanh hai cặp tương phản đan xen của việc chữa lành: tội lỗi/việc làm của Đức Chúa Trời, mù/sáng mắt.

Mãi đến chương 9, câu 14, Giăng mới cho biết Chúa Giê-su đã chữa lành người mù vào ngày Sa-bát. Họ buộc tội Chúa Giê-su vì phạm ngày Sa-bát. Họ tin Chúa Giê-su không đến từ Đức Chúa Trời vì Ngài đã không giữ ngày Sa-bát là ngày thánh. Nhưng những người khác lại nghĩ rằng không có tội nhân nào có thể làm được những phép lạ như Chúa Giê-su đã làm. Người mù thực sự nhìn thấy Chúa Giê-su là ai. Nhưng các nhà lãnh đạo thì “mù” và không thể chấp nhận Chúa Giê-su là Đức Chúa Trời.

Câu chuyện này cho ta thấy sự nguy hiểm nào của sự mù quáng bởi niềm tin và truyền thống, là điều khiến ta có thể bỏ qua lẽ thật quan trọng ngay trước mắt mình?

Chữa Lành Người mù: Phần 2

Đọc Giăng 9:17-34. Các nhà lãnh đạo Do Thái đã hỏi người mù sau khi được chữa lành những câu hỏi gì? Người mù trả lời thế nào?

Giăng 9:17-34 là phần duy nhất mà Chúa Giê-su không đích thân xuất hiện trong câu chuyện. Nhưng những người trong câu chuyện đang nói về Chúa Giê-su! Câu chuyện của người mù bắt đầu bằng câu hỏi mà các môn đồ của Chúa đặt ra. Họ muốn biết liệu tội lỗi của người mù hay tội lỗi của cha mẹ anh ta đã gây ra sự mù lòa (*Giăng 9:2*). Tương tự, tội lỗi cũng là chủ đề được thảo luận trong phần này của câu chuyện. Họ cho rằng Chúa Giê-su là tội nhân vì Ngài chữa lành vào ngày Sa-bát (*Giăng 9:16,24*). Họ nói dối về sự thật người mù được chữa lành. Họ nói với người mù rằng: “Cả mình người sanh ra trong tội lỗi.” (*Giăng 9:34*).

Bạn có thấy mọi thứ trong câu chuyện đảo ngược như thế nào? Người mù bây giờ bắt đầu “nhìn” được nhiều hơn. Ông được nhìn tận mắt và hiểu thêm nhiều điều. Trong khi họ lại từ chối nhìn thấy hoặc không tin Chúa Giê-su. Họ ngày càng trở nên “mù quáng” trong sự hiểu biết về Chúa Giê-su (*Giăng 9:16*). Vì vậy, họ không thể hiểu Ngài từ đâu đến (*Giăng 9:29*).

Giăng dùng câu chuyện này giúp ta biết Chúa Giê-su là ai. Giăng cho ta biết Chúa là “Ánh sáng của thế gian” (*Giăng 9:5 và 8:12*). Ngài cũng là Đấng mẫu nhiệm. Câu chuyện này làm sáng tỏ những thắc mắc về Chúa Giê-su, Ngài là ai? Ngài từ đâu đến? Ngài đến thế gian này để làm công việc gì (*Giăng 9:12, 29; so sánh với 1:14*). Giăng cũng nói về Môi-se trong chương này (*Giăng 9:28,29; so sánh với 5:45, 46 và 6:32*). Cuối cùng, Giăng giải thích cảm nhận của đám đông về Chúa Giê-su. Một số người yêu thích tội lỗi hơn lẽ thật Kinh Thánh. Những người khác chấp nhận Chúa Giê-su bằng đức tin (*Giăng 9:16-18, 35-41; so sánh với 1:9-16; 3:16-21; và 6:60-71*).

Các nhà lãnh đạo Do Thái mù quáng về mặt thuộc linh. Đáng lẽ họ phải là những người đầu tiên tin nhận Chúa Giê-su là Đấng Cứu Thế.

“Người ta chẳng bao giờ nghe nói có ai mở mắt kẻ mù từ thuở sanh ra. Nếu người này chẳng phải đến từ Đức Chúa Trời, thì không làm gì được hết” (*Giăng 9:32,33*). Những nhà lãnh đạo tôn giáo, những người dẫn dắt thuộc linh, lẽ ra phải là những người đầu tiên nhận ra Chúa Giê-su và tin nhận Ngài là Đấng Mê-si. Nhưng họ từ chối tất cả những bằng chứng mạnh mẽ mà Chúa gửi đến cho họ. Họ không thể nhìn thấy lẽ thật. Hoặc có thể, họ thực sự không muốn nhìn thấy nó. Câu chuyện này là một lời cảnh báo quan trọng về lòng của ta có thể nghi ngờ và khiến ta không tin theo lẽ thật.

Bạn hiểu nguyên tắc quan trọng nào trong 1 Cô-rinh-tô 1:26-29. Nguyên tắc này áp dụng cho ngày nay như thế nào?

La-xa-rơ Được Phục Sinh

Giăng 11 có nhiều tin buồn. La-xa-rơ, bạn thân của Chúa Giê-su, bị bệnh (Giăng 11:19,31,33). Các chị em của La-xa-rơ buồn, vì nếu Chúa đến sớm La-xa-rơ đã không chết (Giăng 11:21,32). Câu chuyện còn buồn hơn vì Chúa Giê-su đã khóc (Giăng 11:35).

Chúa Giê-su trì hoãn hai ngày trước khi bắt đầu cuộc hành trình đến La-xa-rơ (Giăng 11:6). Chúa phán một điều đáng ngạc nhiên. Ngài phán rằng Ngài rất vui vì đã không đến La-xa-rơ sớm hơn (Giăng 11:14,15). Chúa Giê-su không quan tâm đến La-xa-rơ sao? Tất nhiên là Ngài quan tâm! Nhưng Chúa vui mừng vì sự chậm trễ sẽ là cơ hội để Ngài bày tỏ quyền năng của Đức Chúa Trời và tôn vinh Danh Đức Chúa Trời.

Khi Chúa Giê-su đến nhà La-xa-rơ, ông đã chết được bốn ngày (Giăng 11:17-27). Sau bốn ngày, xác của La-xa-rơ đã thối rữa. Ma-thê nói với Chúa: “Lạy Chúa, đã có mùi, vì người nằm đó bốn ngày rồi” (Giăng 11:39). Chắc chắn sự chậm trễ của Chúa Giê-su đã giúp cho phép lạ đánh thức La-xa-rơ từ cõi chết trở nên thuyết phục và đáng kinh ngạc hơn. Chúa Giê-su sắp đánh thức một xác chết đang thối rữa. Người Do Thái còn cần thêm bằng chứng gì nữa để khẳng định rằng Chúa Giê-su chính là Đức Chúa Trời?!

Chúa Giê-su cũng chính là Đức Chúa Trời, là Đấng tạo dựng nên sự sống. Vì thế, Ngài có quyền trên sự chết. Chúa Giê-su dùng cái chết của La-xa-rơ để dạy cho người Do Thái một lẽ thật quan trọng trong Kinh Thánh về chính Ngài: “Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi. Còn ai sống và tin ta thì không hề chết” (Giăng 11:25,26).

Chúa Giê-su đã làm gì để khẳng định lời phán của Ngài trong Giăng 11:25, 26? Đọc Giăng 11:38-44 để có câu trả lời.

Chúa Giê-su bày tỏ Ngài là Sự sáng cho mọi người (Giăng 8:12; 9:5) khi Ngài ban ánh sáng cho người mù (Giăng 9:7). Tương tự, khi Chúa Giê-su đánh thức La-xa-rơ từ cõi chết (Giăng 11:43,44), Ngài cho thấy rằng Ngài là Sự Sống Lại (Đấng đánh thức mọi người từ cõi chết) và Ngài là Sự Sống (Giăng 11:25). Phép lạ này, hơn bất kỳ phép lạ nào khác, cho thấy Chúa Giê-su là Đức Chúa Trời, Đấng ban sự sống. Phép lạ khẳng định ý tưởng của Giăng rằng Chúa Giê-su là Con Đức Chúa Trời. Khi ta tin vào Ngài, Ngài sẽ ban cho ta sự sống đời đời (Giăng 20:30,31). Đáng buồn thay, phần cuối của câu chuyện này là một điều kỳ lạ (Giăng 11:45-54). Chúa Giê-su đã bày tỏ rõ ràng Ngài có thể đánh thức người chết. Vậy làm sao các nhà lãnh đạo Do Thái có thể nghĩ rằng họ có thể ngăn cản Chúa Giê-su nếu họ giết Ngài? Thật là một hành động ngu xuẩn của con người khi chống đối lại sự khôn ngoan và quyền năng của Đức Chúa Trời!

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc thêm sách của Ellen G. White, “The Crisis in Galilee,” trang 383–394; “Lazarus, Come Out,” tr. 524–536; và “Priestly Plottings,” tr. 537–542, *The Desire of Ages* cũng có chép như sau:

“Đời sống của Chúa Giê-su mang lại sự sống cho con người ở trên đất. Sự sống này ở trong lời của Chúa Giê-su. Bằng lời phán của Ngài, Chúa Giê-su đã chữa lành bệnh tật và ra lệnh cho ma quỷ phải lui khỏi thân thể con người. Bởi lời phán của Ngài, Chúa Giê-su đã ra lệnh cho biển phải yên lặng và đánh thức kẻ chết. Dân chúng thấy Chúa phán dạy một cách đầy quyền năng. Ngài phán lời của Đức Chúa Trời giống như cách Đức Chúa Trời sử dụng các sứ giả đặc biệt trong Cựu Ước để nói chuyện với dân Ngài. Toàn bộ Kinh Thánh cho ta hiểu về Chúa Giê-su. Đấng Cứu Rỗi muốn những người theo Ngài đặt đức tin vào Kinh Thánh. Khi Chúa Giê-su rời khỏi họ và trở về thiên đàng, những người theo Ngài cần tin cậy vào Kinh Thánh. Họ phải sống như Chúa Giê-su đã sống. Họ phải sống bởi ‘mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời’ Ma-thi-ơ 4:4.

“Thức ăn bồi bổ thân thể ta. Tương tự, Kinh Thánh hỗ trợ đời sống tâm linh ta. Mỗi người phải được dưỡng linh bằng Kinh Thánh. Ta phải tự ăn để nuôi dưỡng chính thân thể mình được khỏe mạnh. Tương tự, ta phải tự đọc Kinh Thánh. Ta không đạt được gì khi ỷ lại vào tâm trí của người khác. Mỗi người phải cẩn thận nghiên cứu Kinh Thánh. Ta phải cầu xin Chúa ban Đức Thánh Linh để giúp ta hiểu những gì lời Ngài muốn phán dạy ta” —Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 390.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Đức tin mà người ta có trong Chúa Giê-su đã giúp cho phép lạ chữa lành của Ngài được ứng nghiệm. Hành động của các nhà lãnh đạo Do Thái cho thấy lòng họ đầy nghi ngờ. Tại sao đặt những câu hỏi chân thành và lòng có sự hồ nghi thì không giống nhau? Tại sao rất quan trọng là bạn phải biết hai điều này khác nhau?
2. Xem lại câu hỏi cuối cùng của ngày thứ Năm. Là những người Cơ Đốc Phục Lâm, tại sao ta phải cẩn thận với mối nguy hiểm này? Biết lẽ thật ngày Sa-bát, biết về tình trạng người chết...Nhưng tại sao biết những lẽ thật này không đủ để cứu ta? Điều gì cứu ta và bằng cách nào?
3. Hãy nghiên cứu kỹ Giăng 5:47. Ngày nay, nhiều người không tin rằng trận Lụt đã xảy ra. Họ không tin Chúa đã tạo dựng bầu trời và trái đất trong sáu ngày. Những người này đang làm những gì mà Chúa Giê-su đã cảnh báo trong Giăng 5:47?